

Nederlands pensioenstelsel verre van af

Het Nederlandse pensioenstelsel wordt verblijd met een nieuw type pensioeninstelling, de API (Algemene Pensioeninstelling). In optimale vrijheid moet deze kunnen functioneren met een toezichtregime dat aansluit op zowel dat van verzekeraars als dat van pensioenfondsen. Het pensioenstelsel is daarmee niet af. Enige suggesties worden gedaan over alternatieven voor de verplicht gestelde pensioenactiviteit van het pensioenfonds, grotere zekerheid in het basispensioen en maatregelen gericht op het creëren van collectiviteiten die marktfalen moeten tegengaan.

Het kabinet is aanpassingen in ons pensioenstelsel aan het overwegen die met name gericht op het inspelen op de Europese pensioenrichtlijn, de IORP-richtlijn. De voorstellen spitsen zich toe op de introductie van een Algemene Pensioeninstelling (API) die het mogelijk moet maken optimaal in te spelen op de (grensoverschrijdende) mogelijkheden die de IORP-richtlijn biedt (Ministerie van SZW, 2007). Het bestaande pensioenfonds is hier mogelijk minder geschikt voor omdat dat gericht is op de verplicht gestelde pensioenactiviteit op de Nederlandse markt

en onderhevig is aan specifieke beperkingen zoals de eis van een paritair bestuur.

De huidige plannen komen voort uit een eerdere Kabinetsnotitie van 8 december 2006 (Ministerie van SZW, 2006), waarin wordt geconcludeerd dat het Nederlandse pensioensysteem zich moet wapenen tegen externe ontwikkelingen die met name vanuit de EU op ons afkomen. Een belangrijke vraag is of de IORP-richtlijn een bedreiging is voor het Nederlandse pensioensysteem, en met name de daarin opgenomen verplichtstelling aan pensioenfondsen. Deze vraag is van belang omdat het Nederlandse pensioenfonds door de bedoelde verplichtstelling volledig nationaal is georiënteerd en daardoor niet bijdraagt aan een bloeiende interne markt die de Europese Commissie graag ziet. De mogelijkheden hiertoe worden in dit artikel nader onderzocht mede vanuit het gezichtspunt van de te verwachten steeds grotere dynamiek op de pensioenmarkt en de houdbaarheid, ook in juridische zin, van de beschermde positie van pensioenfondsen. Daarnaast wordt ook ingegaan op de vraag in hoeverre de API wenselijk is en op de vormgeving van het toezichtregime.

Een belangrijk gezichtspunt in de analyse is dat de markt voor pensioenproducten in brede zin,

ARNOUD BOOT

Hoogleraar Corporate Finance en Financiële Markten aan de Universiteit van Amsterdam

dus ook meer individuele, niet-solidaire producten, wordt gekenmerkt door marktfalen (CPB, 2000). Consumenten kunnen moeilijk alleen de markt op. Het is daarom van belang om te zorgen voor collectieve contracten, en dus collectiviteiten.

IORP-richtlijn versus pensioenfondsen

De IORP-richtlijn richt zich op dat deel van de pensioenopbouw dat tot stand komt in overleg tussen werkgevers en werknemers, individueel dan wel collectief. Dit betreffen voorzieningen voor uitkeringen die worden verstrekt vanaf de pensioendatum en daaraan gerelateerde zaken zoals betalingen bij overlijden, arbeidsongeschiktheid en ziekte. Nationale autoriteiten kunnen de afbakening verder limiteren, bijvoorbeeld tot alleen die zaken waarvoor levenslang premies worden betaald, dus geen producten op basis van eenmalige stortingen (EU, 2003).

In Nederland is sprake van een aanzienlijke aanscherping van de eisen waaraan pensioenfondsen moeten voldoen ten opzichte van wat vereist wordt door de Europese IORP-richtlijn. Zo wordt aan pensioenfondsen opgelegd dat ze zich moeten houden aan de taakafbakening. Deze betreft zowel een domeinafbakening (regelingen moeten vallen binnen een eigen solidariteitskring) als een nauwer afgebakende productomschrijving ten opzichte van wat de richtlijn voorschrijft. Daarnaast mag er binnen een pensioenfonds geen sprake zijn van *ringfencing* tussen pensioenregelingen. Dat wil zeggen, een pensioenfonds moet één financieel geheel zijn: vermogens van afzonderlijke pensioenregelingen mogen binnen het fonds niet worden afgescheiden. Ook is er de al genoemde eis van een paritaire bestuursstructuur, en is voor verplicht gestelde fondsen een doorsnee-premie verplicht. Ten slotte geldt voor verplicht gestelde pensioenfondsen dat zij onderhevig zijn aan de zogenaamde markt- en overheidsbepalingen (de artikelen 5, 6 en 7 van de Wet Bpf 2000) die beperkingen opleggen aan het gebruik van data over deelnemers, naam en beeldmerk van het pensioenfonds en aan het verschaffen van informatie over andere producten dan die het fonds zelf voert. Geen van deze beperkingen komt rechtstreeks voort uit de Europese IORP-richtlijn.

De beperkingen die voortkomen uit de markt- en overheidsbepalingen hebben een sterk fundament in de concurrentie-analyse. Voorkomen moet worden dat een onderneming haar beschermende positie in een markt gebruikt of misbruikt op een aanverwante markt, bijvoorbeeld door gebruik van klantgegevens. De markt- en overheidsbepalingen sluiten hier nauw op aan. Deze zwaar ingeperkte speelruimte van pensioenfondsen roept de vraag op hoe in te spelen op de ruimte die de IORP-richtlijn biedt.

API wenselijk

De grote beperkingen die aan het traditionele Nederlandse pensioenfonds worden gesteld maken dat fonds niet concurrerend buiten Nederland. Dus zijn er twee mogelijkheden, of het pensioenfonds

flexibiliseren (dus wegnemen van beperkingen), of een nieuw type instelling invoeren dat direct is toegespitst op de ruimte die de IORP-richtlijn biedt. Het wegnemen van beperkingen op het pensioenfonds is lastig omdat deze ingegeven zijn door de speciale en beschermde positie die is verschaft aan pensioenfondsen uit hoofde van de verplichtstelling, en onderdeel zijn van een hiermee samenhangende delicate taakafbakening met verzekeraars.

Vanuit deze achtergrond is het niet mogelijk om dan positief te oordelen over de invoering van de API. Andere lidstaten zijn eveneens vergelijkbare API's aan het introduceren en conform de Europese wetgeving hebben deze een pan-Europees paspoort. De Nederlandse markt wordt dus hoe dan ook geconfronteerd met dit type instellingen. Het zelf creëren van een dergelijke instelling kan bezien vanuit deze realiteit alleen maar voordelen opleveren. Het is een potentieel attractieve activiteit voor de eigen economie. Nederlandse partijen zijn dan ook minder snel geneigd een vergelijkbare buitenlandse instelling op te richten. Het principe van home-country-control binnen de EU (dus toezicht vanuit het thuisland) zorgt er ook voor dat met een eigen API gesteund kan worden op Nederlands toezicht. Ook wordt hiermee de mogelijkheid geboden dat buitenlandse partijen via een dergelijke Nederlandse structuur hun activiteiten in Nederland of elders kunnen gaan aanbieden. Dit biedt dus bepaalde vestigingsplaatsvoordelen, die weliswaar onmogelijk zijn te kwantificeren, maar evident van belang zijn voor de nationale economie.

Naast de moeilijkheid om het pensioenfonds internationaal te positioneren, beletten de beperkingen die gelden voor pensioenfondsen, met name de domeinafbakening, evenzeer de mogelijkheden van ondernemingspensioenfondsen om te fuseren en te profiteren van schaalvergroting. De API biedt hiertoe wel mogelijkheden. Ook als overkoepeling van pensioenregelingen voor een multinational zou de API van betekenis kunnen zijn. Daarnaast zou de API ook een rol kunnen spelen bij werkgevers met een verzekerde regeling en mogelijk ook zelfstandigen (Van der Lecq en Van der Wurff, 2008). De oorspronkelijke Kabinetsnotitie (Ministerie van SZW, 2006) stelt ook de vraag of de wijze van verplichtstelling kan worden veranderd door de verplichting om een pensioenregeling te hebben, te handhaven maar vrij te laten waar deze wordt ondergebracht. Hiermee zou het dus mogelijk worden pensioenregelingen bij een API onder te brengen. Drijber (2007) en Boot (2007) hebben aangegeven dat dit loslaten van de verplichting om een pensioenregeling onder te brengen bij een pensioenfonds, maar met behoud van een verplichte pensioenregeling, niet zomaar mogelijk is. Als de verplichting om pensioenregelingen onder te brengen bij een pensioenfonds zou vervallen dan ontstaat namelijk het probleem dat via het onderbrengen van een pensioenregeling bij de API de taakafbakeningseisen kunnen worden omzeild. Zelfs als aan een Nederlandse API eisen worden gesteld die effectief de taakafbakening hieraan koppelen, dan nog is dit niet effectief zolang men gebruik kan maken van een buitenlandse vorm van de API. Sociale partners kunnen dan in principe hun pensioenfonds omdopen in een buitenlandse API, hier honderd procent eigenaar van zijn, zelf een rol claimen in het bestuur, en verlost zijn van de taakafbakeningseisen.

Tegelijkertijd hebben Drijber (2007) en Boot (2007) aangegeven dat de verplichtstelling, hoewel mogelijk problematisch op termijn, op dit moment geen acuut gevaar loopt. Deze overwegingen maken het begrijpelijk en juist om de API als nieuwe instelling te introduceren, om zodoende tijd te hebben voor het maken van aanpassingen in het pensioenstelsel zelf, met name de verplichtstelling. De keuze van de ministers Donner en Bos in hun schrijven van 21 december jl. (Ministerie van SZW, 2007) waarin zij stellen dat "de huidige praktijk van de verplichte deelneming in een pensioenfonds (...) thans niet zal worden gewijzigd" lijkt dit te onderschrijven..

Subsidiariteit van sociaal beleid

De Europese Unie respecteert nationale, sociale en arbeidswetgeving en instrumenten zoals verplichte deelneming (pre-ambule 36, IORP-richtlijn; EU, 2003). Dit laatste is een kenmerk van het Nederlandse pensioenstelsel. Via de verplichte pensioenactiviteiten kunnen bedrijven in een bedrijfstak, en daarmee de hierin actief zijnde werknemers, gedwongen worden deel te nemen aan het

betreffende bedrijfstakpensioenfondsen. De Europese Unie erkent dat een dergelijke verplichtstelling gebaseerd is op een overeenkomst tussen werkgevers en werknemers, of hun vertegenwoordigers, en daarom buiten het bereik valt van de interne markt. Het Europese Hof accepteert de verplichte pensioenactiviteiten, ondanks het concurrentie-beperkend effect, voor het verwezenlijken van solidariteit. Zonder deze verplichting kan door het uittreden van bepaalde ondernemingen deze solidariteit op het spel komen te staan. De juridische argumentatie hiervoor loopt langs de weg van artikel 86.2 van het EU-verdrag. Door de kwalificatie als dienst van algemeen economisch belang kunnen mededingingsregels (inclusief artikel 81) buiten toepassing blijven. Daarnaast is er een economische argumentatie mogelijk langs de lijnen van artikel 81.3. Dit laatste artikel biedt, ruwweg, een ontsnappingsroute als mededingingsbeperkende afspraken welvaartverhogend zijn (ook voor de consument) zonder dat de afspraken disproportioneel zijn en concurrentie in het geheel uitsluiten. Het gaat hier primair over de verplichtstelling van de pensioenregeling. De acceptatie door het Europese Hof kan dus niet per definitie worden opgevat als een ondersteuning van de exclusieve uitvoering van de regeling door het betreffende bedrijfstakpensioenfonds.

Houdbaarheid verplichtstelling

Toch is het van belang nu na te denken over de houdbaarheid van de verplichtstelling op termijn. Er is weinig fantasie voor nodig om te zien dat de introductie van de API, met name ingegeven om grensoverschrijdende concurrentie op de pensioenmarkt te verwezenlijken, de houdbaarheid van ons eigen besloten pensioensysteem onder druk zal zetten. De verplichting om pensioenregelingen onder te brengen bij een typisch Nederlands pensioenfonds lijkt nogal op gespannen voet te staan met het gedachtegoed achter de IORP-richtlijn. Als die lijn gevolgd wordt, is het verre uitgesloten dat de introductie van de API uiteindelijk van invloed kan zijn op de houdbaarheid van het Nederlandse pensioensysteem. Een mechanisme dat al in werking is getreden, is dat pensioenfondsen via dochterondernemingen op zoek gaan naar groei en langs allerlei wegen hun taakafbakening en markt- en overheidsbeperkingen proberen te omzeilen. Een dergelijke commerciële assertiviteit roept spanningen op, juist vanwege de voorrechten die ze uit hoofde van de verplichtstelling hebben.

Een subtieler mechanisme is dat de API zelf uitnodigt tot andere typen pensioencontracten. Een API vraagt namelijk om een grotere specificering van contracten dan wat men gewend is bij pensioenfondsen, waar sociale partners verschillende instrumenten hebben om in te spelen op de financierbaarheid van pensioentoezeggingen. Deze betreffen zowel premie-aanpassingen en eventuele bijstortingen van de sponsor, als aanpassingen van de pensioentoezegging via de ruimte die verschaft wordt door de geconditioneerde indexering. Hoewel dit strikt genomen *defined-benefit*-regelingen (DB-regelingen) niet uitsluit, is de complexiteit van deze veelheid aan instrumenten en de speelruimte waarmee ze kunnen worden ingezet mogelijk te groot. Dit kan een verdere impuls geven aan *defined-contribution*-regelingen (DC-regelingen). Een dergelijke ontwikkeling is niet helemaal zonder risico. Het Europese Hof heeft namelijk de noodzaak van de verplichtstelling, en daarmee haar acceptatie, gekoppeld aan het hiermee kunnen verwezenlijken van solidariteit in de regeling. Voorzover de dynamiek, die (mede) ontstaat door de introductie van de API, solidariteitselementen onder druk zet, ontstaat hier indirect een effect op de houdbaarheid van de verplichtstelling. Het bewaken van solidariteitselementen is dus van belang voor de houdbaarheid van de verplichtstelling voor het Europese Hof. Voor de overheid wijst dit op een belangrijke beleidsconclusie, namelijk dat zij minimale solidariteitselementen in de verplicht gestelde pensioenregelingen moet bewaken.

Daarnaast zijn er allerlei andere factoren die nadelig kunnen uitpakken voor de houdbaarheid van ons stelsel. Men kan hierbij denken aan maatschappelijke trends in de richting van individualisering en toenemende mobiliteit. DC-regelingen zijn hier meer op toegespitst. Ook neemt de dynamiek in ondernemingsland hand over hand toe. Zo is het bijvoorbeeld maar de vraag hoe

De API kan uiteindelijk van invloed zijn op de houdbaarheid van het Nederlandse pensioensysteem

houdbaar bedrijfstakken zijn waarlangs het huidige pensioenstelsel is opgetrokken. Verder zijn er de accountingeisen die de als sponsor optredende ondernemingen dwingen om verplichtingen naar het pensioenfonds af te kopen waardoor de deelnemer in toenemende mate de exclusieve risicodrager wordt, kenmerkend voor DC-regelingen. Dit laatste is ook wat VNO-NCW heeft bewogen om te pleiten voor een versoering van pensioenen die nog nadrukkelijker het pensioenrisico bij de deelnemers legt (VNO-NCW, 2008). Dit dynamische speelveld dat ons in een richting stuurt waar meer en meer risico's bij de deelnemers worden gelegd doet de vraag opkomen of de overheid niet een veel zwaardere rol moet spelen in het arrangeren van een basispensioenvoorziening waar tot dit basisniveau veel grotere zekerheden bestaan voor deelnemers. Dit zou zelfs in combinatie kunnen met enige marktwerking. Zo zouden, in navolging van de gekozen structuur voor de zorgverzekeringsmarkt, individuele werknemers kunnen worden verplicht deel te nemen aan een gestandaardiseerde basispensioenregeling maar met de vrijheid te kiezen waar men het gestandaardiseerde basispensioen wil onderbrengen. De pensioenopbouw die hier bovendien gaat kan dan een grotere vrijheid krijgen, en dus meer aan de markt worden overgelaten, maar wel via collectiviteiten. In een bijdrage aan ESB in 2003 (Boot, 2003) is hiertoe een voorzet gegeven. De meer algemene opmerking is dat een zich globaliserende wereld juist zaken die men als land belangrijk vindt voor het algemene welzijn, zoals een bepaalde zekerheid inbouwen in pensioenen, om een duidelijker afbakening van de nationale beleidsruimte vraagt. Het wordt steeds lastiger om zaken halverwege tussen markt- en overheidsdomein te laten hangen.

Op zoek naar collectiviteiten

Een vrije markt van pensioenproducten met een rechtstreekse matching van individuele keuzes aan het aanbod op de markt werkt zeer moeilijk. De nogal desastreuze ervaringen op de individuele markt van pensioenproducten spreken voor zich. De problemen met beleggingsverzekeringen zijn hiervan een voorbeeld. Deze producten kunnen gekozen worden binnen de fiscaal gefaciliteerde derde pijler van het pensioenstelsel die individueel kan worden ingevuld. Deze pijler bestaat naast de tweede pijler (waar de pensioenfondsen opereren) en de eerste pijler (de AOW).

De problemen in de derde pijler hangen samen met het langetermijnkarakter van pensioenproducten, tezamen met een gebrek aan transparantie en kennis van de consumenten. Hierdoor is het buitengewoon moeilijk voor de consument om tot goede keuzes te komen. De markt is dan ook erg gevoelig voor marketing en misleiding, waardoor marktfalen dreigt. Vanuit dit perspectief is het organiseren van de

vraag via het creëren van collectiviteiten dan ook absolute noodzaak. Dergelijke collectiviteiten professionaliseren de vraag en kunnen daardoor bewerkstelligen dat de consument tot betere keuzes komt. Ook kan er reden zijn om individuen te dwingen mee te doen aan het opbouwen van een pensioen, zodat er tijdig mee begonnen kan worden. Gezien het grote maatschappelijke belang van een tijdige pensioenopbouw valt hier veel voor te zeggen. Het verplicht mee moeten doen aan een collectiviteit heeft ook het voordeel dat de noodzaak van risicoselectie in een collectief vervalst. Solidariteit en risicodeling kunnen dan binnen, en eventueel tussen, collectiviteiten vorm krijgen. De verplichtstelling zorgt voor een collectief georganiseerde vraag en over het algemeen hebben pensioenfondsen hierdoor met redelijk grote efficiëntie en effectiviteit kunnen voorzien in de tweede pijler pensioenvoorziening. Het is zaak om in de toekomst de problematische positie waarin pensioenfondsen terecht kunnen komen, gezien de dynamiek die hiervoor beschreven is, voor te zijn. Daarnaast speelt de vrijere pensioenvoorziening in de derde pijler. De gekunstelde taakverdeling tussen pensioenfondsen en verzekeraars heeft weliswaar tot nu toe tot een redelijk goede pensioenvoorziening in de tweede pijler geleid, maar heeft van de vrije derde pijler een nogal consumentonvriendelijke markt gemaakt. Hier ontbreken collectiviteiten en staat marktfalen centraal. Wat vooral opvalt, zijn de beperkingen op de informatievoorziening die worden opgelegd aan het pensioenfonds (de markt en overheidsbepalingen). De deelnemer wordt zonder hulp en advies de markt op gestuurd voor alles wat niet strikt in de tweede pijler valt. In zeker zin wordt door de wat krampachtig vormgegeven verplichtstelling in de tweede pijler de noodzakelijke collectiviteitsvorming in de derde pijler bemoeilijkt. Dit geeft een extra reden om stil te staan bij de inrichting van ons pensioensysteem en na te denken over andere vormen van verplichtstelling en/of collectiviteitsvorming.

API en toezicht

In de al genoemde notitie Hoofdlijnen algemene pensioeninstelling (Ministerie van SZW, 2007) geven de ministers Donner en Bos aan hoe de API vorm moet krijgen. Uitgangspunt is dat de API een concurrerende instelling moet zijn op de Europese markt. Tegelijkertijd moet zij onderhevig zijn aan verantwoord toezicht en verantwoorde regelgeving, waarbij de kern is dat in het speelveld van verzekeraars, pensioenfondsen en API vergelijkbare activiteiten (inclusief identieke risicoverdeling) op een zelfde wijze worden gereguleerd vanuit het perspectief van toezicht. Zoals onderkend wordt door de ministers Donner en Bos, zijn er tussen deze instellingen vaak verschillen in het product dat wordt aangeboden, en vaak ook verschillen in speelruimte om te bepalen hoe met tekorten om te gaan. Dit veroorzaakt verschillen in risicoverdeling. Deze verschillen hebben implicaties voor het risico dat rust op de instelling, en vertalen zich in verschillen in toezichtregime.

De volgende implicaties voor het toezichtregime van API's kunnen worden onderscheiden. Een API die verschillende activiteiten onderneemt loopt evenals een verzekeraar risico's waartegenover eigen vermogen moet staan. Dit maakt het meest voor de hand liggend het toezichtregime op de API als geheel overeen te doen komen met dat van verzekeraars. Nadere specificering is mogelijk (Nijman, 2008). De API kan een pensioenregeling voor een bepaalde collectiviteit als een van haar activiteiten hebben. Merk op dat dit geen collectiviteit kan zijn die valt onder de verplichtstelling, anders zou deze zich in een pensioenfonds moeten bevinden. De betreffende pensioenregeling kan zodanig zijn afgezonderd (*gering-fenced*) binnen de API dat de collectiviteit samen met een sponsor alle risico's lopen. Deze afgezonderde activiteit kan heel veel lijken op een pensioenfonds waardoor het FTK als toezichtkader zou moeten gelden voor deze activiteit. De afzondering van activiteiten binnen de API maakt het dus mogelijk om het toezichtregime toe te spitsen op de specifieke activiteiten die worden ondernomen. Met deze gedachten over toezicht als uitgangspunt zou de API de maximale ruimte moeten krijgen die de IORP-richtlijn biedt. Deze richtlijn is expliciet gekoppeld aan het domein van arbeidsgerelateerde pensioenuitkeringen, maar dit is relatief breed en behelst evenzeer veel derdepijlerproducten. De API kan hierdoor een veel integralere dienstverlening mogelijk maken. Zij zal wel zelf op zoek moeten naar nieuwe collectiviteiten, maar kan dat doordat zij niet onderhevig is aan de domeinafbakening en dus haar diensten aan verschillende doelgroepen kan aanbieden. Voor dergelijke collectiviteiten kan een API opereren als onderlinge waarbij vertegenwoordigers van deelnemers een belangrijke rol spelen als trustee en toezichthouder. Voor verzekeraars kan het interessant zijn dergelijke API's op te zetten.

Toekomstig evenwicht

Met de invoering van de API kan het nadenken over de toekomst van ons pensioenstelsel niet als afgerond worden beschouwd. De uitdaging voor de toekomst is om de vormgeving van het verplicht gestelde pensioen kritisch te bekijken. Hoe om te gaan met het pensioenfonds en dan vooral met de verplichtstelling aan het pensioenfonds? Zorgvuldigheid is echter geboden. Het collectieve karakter van ons pensioenstelsel is een groot goed.

LITERATUUR

- Boot, A.W.A. (2003) Naar een houdbaar pensioenstelsel. *ESB* (88) 4394, 52-55.
- Boot, A.W.A. (2007) *Advies inzake modernisering van het uitvoeringsmodel voor pensioenregelingen*. Amsterdam: Universiteit van Amsterdam.
- CPB (2000) *Solidariteit en transparantie: De toekomst van de Nederlandse oudedagvoorziening*. Den Haag: CPB.
- Drijber, B.J. (2007) *Modernisering van het uitvoeringsmodel voor pensioenregelingen*. Den Haag: Pels Rijcken & Droogleevoer Fortuijn.
- EU (2003) *Richtlijn 2003/41/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 juni 2003 betreffende de werkzaamheden van en het toezicht op instellingen voor bedrijfspensioenvoorziening*. EU-Publicatieblad L 235/10, 23 september.
- Lecq, S.G. van der en A.W.I.M. van der Wurff (2008) *Met API meer markt*, *Tijdschrift voor Pensioenvraagstukken*, te verschijnen.
- Ministerie van SZW (2006) *Notitie modernisering van het uitvoeringsmodel voor pensioenregelingen*. Den Haag: Ministerie van SZW.
- Ministerie van SZW (2007) *Hoofdlijnen Algemene Pensioeninstelling*. Brief van de ministers van SZW en Financiën aan de Tweede Kamer, AV/PB/2007/41912, 21 december.
- Nijman, T. (2008) *Financieel toezicht API's*, lezing Netspar, februari.
- VNO-NCW (2008) *Naar een modern en betaalbaar pensioen*, Den Haag: VNO-NCW.